

Valóban nincsen okunk arra, hogy feladjuk az ősrégi, történelmi és benső kapcsolatok által megszilárdult hagyományt, mely ragaszkodik ahhoz, hogy a dóm lovasa, ha eszményitellen is, de Szent Henrik császár sógorának, Szent István-nak, Magyarország királyának a képmása.

Dr. Senger Ádám fölszentelt püspök.
Németből fordította: gróf Ambrózy-Migazzi Lajosné.

«...IN ME MANET...»

(Jo. 6, 57.)

Ó, én tudom, hogy hol vagyok!

Káprázató fényesség vesz körül,
Magasló csúcsok lendületére hívnak
És szem nem járta völgyek mélyei
Kínálják nékem tilkukat.
Smaragdos lejtők pompáznak virággal,
Megszámíthatlan szín- s alakcsodát
Tertlenek dús szőnyegként élém
S beláthatatlan, szabad messzeségben
A végtelen fájó gyönyörre hív.

Ó, én tudom, illattal jár a szellő
S mámorba ringat a Végtelen öln.
Lelket tágit a csúcsok friss fuvalma
S hegygé növeszt a szent hegyek közé.

Ó, én tudom, hogy zene fog körül
Szent dal, amit szó nyúge nem aláz
És Végtelenből Végtelenbe árad
Az örök Váagnak örök ritmusa
Mit meg nem szürkít katlogó idő.

És tudom, ó, hogy itt a zuhatag.
Az élő vér itt élet gyöngyözik
És aki — boldog — benne elmerül
Szomját elolva többre szomjazik.

Tudom, tudom. Ittam már önfeledten,
Ittam a forrást, illatot, a fényt
És látó szemmel, boldogan pihentem
A hozzám hajló Isten szent öln.
De most örök tetszése úgy akarta
Hogy megpakuljon mámoros szemem
És változatlan lénye szent csodái
Csak tudhatom, de nem élvezhelem.

Világtalan szemem borús kötésén
A fényözön gyengén sugárik át.
Magasok hívását csak sejlhelem
S a tilkok völgye vak mélység nekem.
Ködös terhek görnyesztik vállamat
Nem nyílhatik havas szelére keblem
És édes bódulatba nem merít
A Szépség tilkos, égi illata.

Hiszem, hiszem, de dallamát nem értem
A tilkos szóból nem zeng értelem
S zúgó vizeknek gazdag partjain
Tikkadtan várom enyhítő vízem.

Ó, én tudom, de béna, vak vagyok.
Ó én hiszem, hiszem!
És tikkadón és támoogyva is
Hálát dalol szomjúhozó szívem.

Hevesi M. Angelica.